

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XLIV. Quomodo ingens seditio in populo excitata sit, cum Anastasius in Hymno Trisagio has voces addere voluisset: Qui crucifixus est pro nobis. Quod metuens Anastasius, simulatione usus, statim ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

cepit : Et cuncta igni ac ferro devastans , usque ad Sycas pervenit , nihil aliud meditans quam ut urbem regiam caperet , & Imperium occuparet . Sycis ergo cum Vitalianus tabernaculum suum fixisset , Marinus Syrus cuius supra mentionem feci , cum navibus copiis ab Imperatore missus est contra illum pugnaturus . Ambo igitur exercitus sibi invicem oppositi steterunt : alter a tergo Sycas habens , alter Constantinopolim . Ac primo quidem quasi pactis induciis quieverunt . Deinde post aliquot excursus & missilium utrimque iactus , navali pugna acriter commissâ circa loca , quæ dicuntur Bytharia , Vitalianus conversa puppe , fugam arripuit , cum multos e suo exercitu amisisset . Idem factum est ab iis , qui partes illius sequebantur , tanta cum celeritate , ut postridiè nemo ex hostibus circa Anaplum aut ad ipsam urbem Regiam repertus sit . Posthac Vitalianus , ut ajunt , aliquanto temporis spatio in urbe Anchialo commoratus , quiete se continuit . Alia præterea Hunnorum gens , Caspias portas transgressa , in provincias Imperii Romani incursionem fecit . Per idem tempus Rhodus nocte intempesta , ingenti terræ motu jam tertium concussa est .

Α καὶ μέγχι τῶν καλεμένων συκῶν τὴν ἐκείνην ἐποίησατο, πάντα δὴ τῶν, πάντα τῶν πολεμῶν ἐδὲν ἕτερον ταῖς Φαυλασίαις ἔχων, ἢ καὶ τὴν πόλιν ἀνὴν ἐξελεῖν, καὶ τὴν βασιλείαν κρατῆσαι. ἐν συκαῖς ὅ αὐτῆς (κηνησαμένους, εὐλαστὴς) πρὸς τὴν βασιλέως μαρῶν ὡς σὺν ἑσπερῶν ἐμνήσθημεν, μὴ νῆπτα στρατὸν ἀλημῆσων τῶν βίβαλιανῶν. συνήτην ἐν ἀμφω τῶν στρατῶν ὁ μὲν ἐπὶ τῶν ῥύμνων τὰς συκάς, ὁ δὲ τὴν κωνσταντινέπολιν ἔχων. καὶ πρῶτον μὲν ἀνεκώχην. εἶτα μὴ ἐδὲν ἀπὸ πλεῖς καὶ ἐδὲν ἀκροβολισμὸς μετὰ τῶν ῥύμνων στρατοπέδων, ναυμαχίας κατὰ τὴν ἐκείνης πρὸς τὰ καλεῖσθαι βυθάρια, φέρει μὲν τῶν ῥύμνων ἀδελφῶν τῶν ῥύμνων κρησάμην ἢ βίβαλιανῶν, τὰ πολλὰ τὴν δυνάμειν ἀποβαλῶν. φέρεισιν ὅ καὶ οἱ ἀμφὶ αὐτῶν ἐπὶ τάχιστα, ὡς μηδένα πολέμιον ἀνατῆν ἐπὶ πρὸ τὸν ἀνάπην, ἢ πρὸ τὴν πόλιν αὐτῶν εὐρεθῆναι. φασὶ δ' ἐν τὸν βίβαλιανῶν ἐπὶ χιῶν τινὰ χρόνον διαρίψαι, τὴν ἰσχυρὰ ἀγοῖα. ἐπίδραμε ὅ καὶ ἕτερον γένος ἐπὶ κόν, περατωθῆν τὰς κατὰ τὰ δόκων πόλιν, πρὸ τῶν δὲ ὑπὸ σεισμῶν ἐξαρισίαν ἀνατῶν αὐτῶν χρόνοις ἐπὶ ῥόδῳ, τρίτον ἐκείνο πρὸ τῶν, ἀσὲν τῶν νυκτῶν.

CAP. XLIV.

Quomodo ingens seditio in populo excitata sit, cum Anastasius in hymno trifagio has voces addere voluisset: Qui crucifixus es pro nobis. Quod metuens Anastasius, simulatione usus, statim plebis animos commutavit. Item de obitu ejusdem Anastasii.

CONSTANTINOPOLI verò, cum Imperator in hymno Trifagio has voces adjicere voluisset: Qui crucifixus es pro nobis: gravissima seditio exorta est, perinde quasi Christiana religio funditus everteretur. Hujus seditionis principem atque auctorem fuisse Macedonium & Clerum urbis Constantinopolitanæ, scribit Severus in Epistola ad Sotericum. Quam quidem Epistolam scripsit, cum nondum Episcopatum adeptus esset, sed in urbe Regia adhuc moraretur, eo scilicet tempore, quo unâ cum aliis pluribus, ut supra retulimus, ex suo Monasterio ejectus est. Ob hanc autem calumniam, præter alias causas quas antea commemoravi, Macedonium sede sua expulsum fuisse existimo. Hanc igitur

Κεφ. μδ.

Οι ἀναστάσιος ἐν τῆ πενταγίῳ ἡμῶν τὸ, ὁ σαυρωθεὶς ἡμᾶς βυλιθεὶς ποροθεῖται, εἰσὶς ἐν τῆ δόμῳ ἐ τῶν χῆ γέγονεν ὑπὲρ φοβηθεῖς, ὑπεκλεισμένῳ παρῶσιν, ταχὺ τὰς γνάμιας τὴν δόμῳ μίλιθαι. καὶ ὡς θανάτῳ ἀναστασίῳ.

ΑΝΑ τὸ τὸ βυζάντιον, προσηλῶν τὸ βασιλέως ἐν τῆ πενταγίῳ βυλιθεῖν ὡς ποροθεῖται τὸ, ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, μετὰ τὴν σῆσις γέγονεν, ὡς τὰ μάλιστα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀθροισμένης ἢς δεχηθῶν καὶ πρὸς σάτην γνέσθαι τὸν μακεδόνιον, καὶ τὸν τῶν αὐτῶν κλήρον, (ὁ δὲ πρὸς φησὶ πρὸς σωτήριον γὰρ φων, ἐπὶ μὲν ἰερατικῆς τέτυκται, θρόνος, ἐπὶ ὅ τῆς βασιλείας διατῶν μὲν, ἔτε πρὸ κατ' αὐτὸν, ὡς μοι λέλεκται), σὺν ἑτέροις ἀπὸ τῆς μοναστηρίου πρὸς τοῖς λέχθεσι, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίῳ τῶν διαβολῶν τὸν μακεδόνιον ἐκβεβλήσθαι. ἐντελευτῆν ἀκάθικα τῶν δόμων φέρει.

Φερομένους, οἱ τε ἐν ἀξιώσει τελεῖς ἀεὶ τῶν
ἐλάτων κεκιδωμένασι, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπι-
σημῶν ἐφλέχθησαν τόποι. καὶ τινὰ ὀχρεῖ-
τιν, μοναδικὸν μελιόνα βίον ἐυρών ὁ λεῶς
ἀνὰ οὐδὲ οἴκους μαεῖν ἐσύρε, τὴν κεφαλὴν
ἀπέτεμε. λέγων, ὑποθήκας τέτυτῶν ῥή-
σιν παρὰ θεοῦ. καὶ κοινῶς ἀειεργήσας ἀνε-
κράτη ἐπὶ τῶν δάξων, ὡς ἀνὸς ἀρεῆς τῆς κεί-
δου ἐπίβελθον εἰ καὶ ἔτω τὰ τῆς σάσεως
ἡρῶν, πάντα ληίζομένης καὶ πᾶσαν ἰχθῶν
ὑπερβάσης, ὡς τὸν βασιλέα παρὰ ἀνάγκης
ἀκλιζόμενον, σεφάνε ἀνδρὸς τῶν ἰππο-
δρομῶν ἀφικέσθαι, κήρυκας τε τῶν δῆμων δια-
πέμψας βοῶντας, ὡς καὶ τὴν βασιλείαν
ἐπιμότατα μὴν ἀποτίθεσθαι τῶν ἀδυνάτων
καὶ θεσάφαι πάντας ἐπὶ τάντῳ ἀναστῆναι,
ἡκιστα πολλῶν ἀνεχομένων. ἕνα δὲ πάντως
τυγχάνει τὸν μετ' αὐτὸν τάντῳ διακυβερνή-
σεια. ἀπερὶ θεσάφαι οὐ λεῶς, ὡς παρὰ ἐκ
πῶθεν θείας ῥοπῆς μελετήσεται, καὶ παρεκάλει
τὸν ἀναστάσιον τὸν σεφάνον ἀειθέως, ὑπο-
χόμενος τῶν ἡσυχίαν ἀγῶν. οἷς ἐλάχιστον
ἐπιβίωσας χρόνον ὁ ἀναστάσιος, ἐπὶ τῶν ἐτέ-
ραν μελεχώρησε βιοτήν, ἔτεσσιν ἐπὶ καὶ εἴκοσι
παρὰ τρισὶ μηνσὶ καὶ ἡμέραις ἴσαις, τὴν ῥώ-
μαίων διιδύνας βασιλείαν.

Τέλος τῆς τρίτης ἐκκλησιαστικῆς
ἱστορίας ἐναγρίας.

Finis Libri tertii Ecclesiasticae historiae
Eugrii.

Ob causam commota plebs, cum am-
plius cohiberi non posset, multi nobi-
lium atque honoratorum in extremum
discrimen venerunt, & multa insignia
utrisque loca igni consumpta sunt. Cum-
que populus rusticum quendam qui
monasticam excolebat vitam, in ædi-
bus Marini Syri reperisset, caput etiam
putavit, voces illas ejus suavis hymno
adjectas esse dicens. Caput quoque il-
lius conto præfixum circumferens, il-
ludendo clamabat, hostem Trinitatis
illum esse. Porro seditio, universa de-
vastans, omnique robore opposito su-
perior, tantoperè crevit, ut imperator
necessitate compulsus, miserandum in
modum absque Imperiali corona ad cer-
tamen equestre quod in Circo eden-
dum erat accesserit, & præcones ad po-
pulum miserit qui proclamarent, se
quidem libentissime Imperio cedere,
verum fieri non posse ut omnes simul
Imperium obtinerent, quod multos
confortes haudquaquam paritur: u-
numque omnino esse qui post ipsum Im-
perio potiturus sit. Quæ cum populus
animadvertisset, repente quasi divino
quodam impulsu actus, consilium mu-
tavit, hortatusque est Anastasium, ut co-
ronam capiti imponeret, pollicitus se
deinceps quieturum. Post hæc Ana-
stasius cum brevi admodum tempore
superstes vixisset, ad alteram vitam mi-
gravit: cum per annos viginti septem
atque menses tres diesque totidem, Impe-
rium Romanum administrasset.